

ως έξη. Ο μηχανικός είχε παρατηρήσει, ότι πολλά παραπτόταμα εξόχγωναν το ρεύμα του, αλλά δεν ήταν παρ' άπλά ρία, όπου δεν μπορούσε να ταξειδέψη ή πιρόγα. Όσο για το δάσος, απλώνετο όσο έφθανε το μάτι. Άλλά πουθενά, ούτε στής κεντρικές λόγγες, ούτε στα παρόχθια, ούτε στο μέρος που τόλλεγαν Άγαλλίδα, ούτε στο άλλο που τόλλεγαν Φάρ- Ούέστ, πουθενά δεν έφάνη άνθρωπος ή ίχνος ανθρώπου. Οί άποικοί δεν έβλεπαν τίποτα ύποπτο κ' ήταν φανερό ότι ποτέ τεσκοούρι ξυλοκόπου δεν είχε προσβάλη έκείνα τά δένδρα, ποτέ μαχαίρι δεν είχε κόψη έκείνους τους κισσούς, που απλώνοντο από κορμό σε κορμό, ανάμεσα σε πυκνότετους θάμνους και σε ψηλά χορτάρια.

Άν πραγματικώς είχαν βγίη στο νησί τίποτε ναυαγοί, δεν θα είχαν βέβαια άπομακρυνθή άκόμη από την άχρογιαλιά, για να είσχωρήσουν στα δάση. Κάτω από έκείνα τα δένδρα, δεν θα εύρισκοντο βέβαια οί επίζώντες του ύποθετικού ναυαγίου. Γι' αυτό ο μηχανικός έδιάλετο κάπως να φθάσουν στη δυτική άκτή της νήσου Λίγκολν, που θάπειχε, κατά τους λογαριασμούς του, πέντε μίλλια άκόμη.

Εξακολούθησαν λοιπόν το ταξειίδι με την πιρόγα και μολονότι ή εύχαριστία, με την διεύθυνσι που είχε τώρα, δεν έπήγαινε προς την άχρογιαλιά, αλλά μάλλον προς τον Φραγκλίνο, άπεφάσισαν να προχωρούν με την πιρόγα, όσο το πλοιάριό τους θα εύρισκε αρκετό νερό, για να πλέη στο ποτάμι. Έτσι από πολλούς κόπους θα έγγλύτωναν αλλά και καιρό θα έκέρδιζαν, γιατί, αν ήθελαν να πάνε από το πυκνό δάσος, θάναγκάζοντο νάνοίγουν δρόμο με το τεσκοούρι.

Άλλά σε λίγο, το ρεύμα που τους πήγαινε, έλειψε, είτε γιατί κατέθηκε πάλι ή θάλασσα, — και πραγματικώς έκείνη την ώρα ήταν άμπωτις, — είτε γιατί σε τόση απόσταση από το στόμιο της Εύχαριστίας, το σπρώξιμο της θάλασσας δεν ήταν αισθητό. Έπρεπε λοιπόν να βάλουν κουπιά. Ο Ναβ κι' ο Χάρμπερτ εκάθησαν στους πάγκους, ο Πέγκροφ στο τιμόνι, και το ταξειίδι εξακολούθησε.

Το δάσος άρχισε τότε ν' αραϊώνεται προς το μέρος του Φάρ-Ούέστ. Τα δένδρα ήταν κεί λιγώτερο συμπυκνωμένα και κάπου-κάπου έβλεπες και μερικά μοναχικά έλας διόλου. Άλλά γι' αυτό άκριβώς ύψώνοντο γίγαντια, μεγαλοπρεπέστατα. Κ' έφθανε μόνο να τα ιδή ένας βοτανικός, για να προσδιορίση χωρίς διασταγμό τον παράλληλο που διέσχίζε την νήσο Λίγκολν.

Ευκάλυπτοι! έφώναξε ο Χάρμπερτ. Ήταν πραγματικώς από τα θαυμάσια έκείνα δένδρα, τους τελευταίους γίγαντες της υπέρτροπικής ζώνης, συγγενείς των ευκαλύπτων της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας, χωρών δηλαδή που έ-

χουν το ίδιο πλάτος με την νήσο Λίγκολν. Μερικόν το ύψος έφθανε τα διακόσια πόδια. Ο κορμός τους, στη βάση του, είχε περίμετρο είκοσι πόδια κι' ο φλοιός τους, σκεπασμένος από δίκτυα ευωδιασμένου ρετσίνοιού, ήταν χονδρός πέντε δάκτυλα. Τίποτε ωραιότερο και περιεργότερο από τα πελώρια αυτά δείγματα της οικογενείας των «μυρτοειδών», που το φύλλωμά τους παρουσιάζετο πλάγια στο φώς κι' άφινε να φθάνουν ως το έδαφος ή άκτίνες του ήλιου!

Στής ρίζες των ευκαλύπτων, μία πυκνή, δροσερή χλόη έσχημάτιζε καταπράσινο τάπητα κι' από τους θάμνους ξεπετούσαν πουλάκια, που έλαμπαν στο φώς σαν φτερωτοί λυχνίτες.

— Αυτά είναι δένδρα! έφώναξε ο Νάβ, μα χρησιμεύουν σε τίποτα;

— Δέ βαρύνει! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Ύπάρχουν και στα δένδρα γίγαντες, όπως υπάρχουν και στους ανθρώπους. Μα οί γίγαντες δεν χρησιμεύουν σε άλλο, παρ' να τους εκθέτουν στα πανηγύρια, για να τους βλέπη ο κόσμος με μια δεκάρα.

— Δεν έχεις δίκιο, Πέγκροφ, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ. Μου φαίνεται, ότι άρχισαν να χρησιμοποιούν και τον ευκάλυπτο στην έδευουργία.

— Προσθέτω, είπε ο Χάρμπερτ, ότι τα δένδρα αυτά ανήκουν σε μία οικογένεια που έχει πολύ χρήσιμα μέλη: Είναι ή γ κ ο υ γ ι ά β ι α των Ίνδιών, που κάνει τα γ κ ο υ γ ι ά β ι α, ένα είδος άχλάδια νοστιμώτατα, είναι ή γ α ρ υ φ α λ ι ά, που μάς δίνει το γ α ρ υ φ α λ ο (όχι το λουλούδι, αλλά το καρφακι έκείνο που άρωματίζει φαγιά και γλυκίσματα) ή ρ ω δ ι ά που κάνει τα ρώδια ή «εύγενία καουλιφλόρα», που από τους καρπούς της γίνεται ένα ωραίο κρασί, ο μύρτος «ουγν» που βράζει ένα λαμπρό οινόπνευματώδες ποτό, ο μύρτος «καρούφυλλος», που ο φλοιός του παρέχει ένα πολύτιμο άρωματικό σαν την κανέλλα ή «εύγενία πεπερίς», που μάς δίνει το πιπέρι της Τζαμάϊκας ή κοινή μυρτιά, που οί κόκκοι της αντικαθιστούν το κοινό πιπέρι, ο «εύρωστος ευκάλυπτος» που παράγει ένα είδος μ ά ν ν α σ' ο «ευκάλυπτος της Γουνέας» που ο χυμός του μεταβάλλεται με την ζύμωσι σε μύρα και τέλος είναι όλα έκείνα τα δένδρα, τα γνωστά με το όνομα «ζωόδενδρα» ή «σιδηρόξυλα», που ανήκουν επίσης στην οικογένεια των «μυρτοειδών», — μεγάλη οικογένεια με σαρανταέξη γένη και χίλια τρακόσια είδη.

— Πάει καλά! είπε ο Πέγκροφ, αφού άκουσε με απείρηγο καμάρι το μάθημα του Χάρμπερτ, βάζο στοίχημα όμως, ότι κανέν απ' αυτά τα είδη δεν είναι γίγαντες σαν αυτούς έκεί.

— Άλήθεια, Πέγκροφ.

— Βλέπεις λοιπόν τί δίκιο είχα που είπα, ότι οί γίγαντες δεν χρησιμεύουν σε τίποτα;

— Σ' αυτό άπατάται. Πέγκροφ, είπε τότε ο μηχανικός. Ίσα ίσα, αυτοί οί γίγαντες ευκάλυπτοι, που μάς σκιάζουν τώρα, χρησιμεύουν σε κάτι τί.

— Δηλαδή σε τί;

— Έξυγιάζουν την χώρα που κατοικούμε. Ξέρετε πως τους λέγουν στην Αυστραλία και στη Νέα Ζηλανδία;

— Όχι, κύριε Σμιθ.

— Τους λέγουν «πυρετόδενδρα».

— Γιατί φέρνουν πυρετούς;

— Όχι, αλλά γιατί τους διώχνουν.

— Αυτό πρέπει να το σημειώσω! έφώναξε ο ρεπόρτερ.

— Να το σημειώσης, άγαπητέ μου Σπίλεττ. Φαίνεται, ότι ή παρουσία του ευκαλύπτου άρκει για να εξουδετερωθή έλώδη μάσματα. Έδοκίμασαν το φυσικό αυτό προφυλακτικό σε πολλά μέρη της μεσημβρινής Ευρώπης και της βορείου Αμερικής, όπου το έδαφος ήταν άθυγιεινότερο και είδαν γρηγορά την ύγιεινή κατάστασι των κατοίκων βελτιωμένη. Όπου υπάρχουν δάση από αυτά τα μυρτοειδή, οί διαλείποντες πυρετοί είναι άγνωστοί. Αυτό είναι άποδειγμένο και άποτελεί εύτύχημα για μάς τους άποίκους της νήσου Λίγκολν.

— Μα τί τόπος! τί εύλογημένος τόπος!... έφώναξε ο Πέγκροφ. Τίποτα δεν του λείπει... έκτός...

— Κι' αυτό θα έλθω, Πέγκροφ, κι' αυτό θα βρεθίη άποκρίθηκε ο μηχανικός. Μόνο ός εξακολουθήσωμε το ταξειίδι μας, όσο μπορεί να ταξειιδεύη ή πιρόγα.

Έτσι προχώρησαν άκόμη δύο μίλλια, μέσα σε μία χώρα σκεπασμένη ολο από ευκαλύπτους, που έφθαναν από δ'ω ως της όχθες του ποταμού, κι' από κεί ως που έβλεπε το μάτι. Τώρα ή κοίτη της Εύχαριστίας ήταν φραγμένη έκεί κι' έκεί από μεγάλα χορτα και από βραχάκια, που έδυσκόλευαν τον δρόμο της πιρόγας. Ο Πέγκροφ έσπρωχνε μ' ένα κοντάρι. Άλλά και το βάθος του νερού λιγώστευε ολοένα κι' έπλησίαζε ή στιγμή που το πλοιάριο θα σταματούσε στα ρηχά.

Ο ήλιος έπλησίαζε να δύση και στο έδαφος έπεφταν πελώριες ή σκιές των δένδρων. Ο Κύρος Σμιθ, βλέπων ότι δεν ήταν δυνατό να φθάσουν εντός της ημέρας στη δυτική άκτή του νησιού, αποφάσισε να σταθούν και να διανυκτερεύσουν στο μέρος έκείνο όπου, έλειψαι νερού, θ' αναγκάζετο να σταθί κι' ή πιρόγα. Γιατί έλογάριαζε, ότι ή άκτή άπειχε άκόμη πέντε έξη μίλλια κι' ή απόσταση ήταν αρκετά μεγάλη, για να την διανύσουν την νύκτα μέσα στα άγνωστα δάση.

Η πιρόγα εξακολουθούσε το δρόμο της. Το δάσος σιγά-σιγά έγίνετο πάλι πυκνό και μάλιστα έφαινετο τώρα πιο κατοικημένο. Γιατί τα γυμνασμένα μάτια του ναύτη διέκριναν άγέλες πιθήκων, που έτρεχαν μέσα στής λόγγες. Κάποτε μάλιστα, δύο-τρία απ' αυτά τα ζώα ήλθαν κ' έστάθηκαν σε μικρή άπόσταση από την πιρόγα, κ' εκύτταζαν τους άποίκους χωρίς να φανερώνουν κανένα φόβο. Όλλεγες ότι, επειδή έβλεπαν ανθρώπους για πρώτη φορά, δεν είχαν μάθη ακόμα να τους φοβούνται.

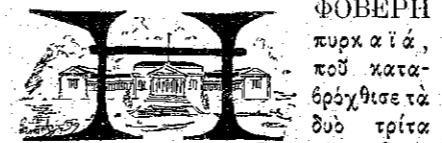
Εβκολο ήταν να σκοτώσουν τα τετράχειρα με τα τουφέκια. Ο Κύρος Σμιθ όμως άπαγόρευσε τον περιττό και ίσως επικίνδυνο αυτόν φόνο. Γιατί, καθώς τους εξήγησε, οί πιθήκοι ήταν πολλοί, δυνατοί, εύκλινοι και άμα έξερεθίζοντο, μπορούσαν να πέσουν στο ποτάμι και να προσβάλουν την πιρόγα...

Μ' όλ' αυτά, ή άπαγόρευσις δεν ένθουσίασε τον Πέγκροφ, γιατί ο ναύτης έβλεπε και τους πιθήκους σαν ζώα «φωτίμα». Πραγματικώς, τα τετράχειρα που είναι άποκλειστικά φυτοφάγα, άποτελούν κυνήγι λαμπρό. Άλλά τί να γίνει! έπρεπε να υποταχθούν στον άρχηγό, που δεν έννοούσε να κινδυνεύουν, ούτε να ξεδεύσουν πολεμοφόδια, για να φάνε κρέας πιθήκου, αφού είχαν άλλα τρόφιμα άφθονα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΦΟΒΕΡΗ πυρκαϊά, που καταβρόχθισε τα δύο τρίτα της Θεσσαλονίκης μας, δεν έσεβάσθηκε ούτε τον Άγιο Δημήτριο. Από την παληά αυτή βυζαντινή εκκλησία, το περίφημο χριστιανικό μνημείο που έζησε σχεδόν άπειράκτο δώδεκα αιώνας, δεν άπομένουν σήμερα παρά λίγες μαυρισμένες κολόννες. Όλο τάλλο οικοδόμημα, με τα στολίδια του, της εικόμης του, τα μωσαϊκά του, έγεινε στάκτη. Όταν συλλογίζεται κανείς, ότι έζηντα χιλιάδες άνθρωποι έχασαν σε μία στιγμή δι' έναν κι' άπομειναν γυμνοί, άττεγοι, διστυγισμένοι, δεν μπορεί βέβαια να πολυκλιήη μία παληά εκκλησία. Και όμως ή καταστροφή του Αγίου Δημητρίου της Θεσσαλονίκης είναι μία μεγάλη άπώλεια! Έγώ μάλιστα την αίθάνθηκα άκόμη βαθύτερα, γιατί ή είδησις μου ήλθε άκριβώς σε μία στιγμή, που παρασυλλογίζομουν το πανσεβάσιμο

χριστιανικό μνημείο. Άλλά συγχρόνως βρήκα και κάποια παρηγορία. Την προηγούμενη ημέρα, στο Θέατρο της Μαρίκας Κοκοπούλη, μαζί με λίγους έκλεκτούς φίλους, είχ' άκούση τον κ. Πλάτωνα Ροδοκανάκη, που διάβαζε για πρώτη φορά στους ήθοποιούς το καινούργιο του έργο, τον «Άγιο Δημήτριο».

Είνε ένα τρίπρακτο «μυστήριο», — ένα θρησκευτικό δηλαδή δράμα, γιατί «μυστήρια» τάλλεγαν τον μεσαιώνα, καθώς ξέρετε κι' από την ιστορία της Νινέτας, — που ο ποιητής μας το ένεπνεύσθη φέτος στη Θεσσαλονίκη, ρεμβάζων μπροστά τιά μωσαϊκά της παληάς Εκκλησίας του Αγίου. Ένας άλλος δεν θα ένεπνεύετο τέτοιο θρησκευτικό έργο. Άλλά ο κ. Ροδοκανάκης είναι και ποιητής και βυζαντινολόγος. Ξέρει όσο λίγοι στην Έλλάδα τα ιστορικά μας, τα μεσαιωνικά μας, τα εκκλησιαστικά μας. Και μέσα στην έπιβλητική έκείνη εκκλησία, την στοιχειωμένη από της παρὰδότες δώδεκα αιώνας, μπροστά στής μισοσβυσμένες ψηφιδωτές τοιχογραφίας, ή φαντασία του, θεμεμμένη από της σχετικές γνώσεις, κατάρθρωσε νάναπλαση και να ζωντανέψη όλη τή ζωή κι' όλο το μαρτύριο του γεαρού κι' ωραίου έκείνου Δημητρίου. Έτσι έγραψε το δράμα του, το «μυστήριό» του, έξοχο έργο, εμπνευσμένο και καλοκαμωμένο, άληθινό μνημείο κι' αυτό που μπορεί, για την Τέχνη, να έζιξη όσο σχεδόν και ή παληά εκκλησία που κήκε...

Αυτό συλλογίσθηκα, ύστερα που έμαθα την καταστροφή της. Και στη λύπη μου, αυτό ήταν ή κάποια παρηγορία. Μου φάνηκε, ότι το ποιητικό μνημείο αντικαθιστούσε τρόπον τινά το αρχιτεκτονικό και ότι ή Έλληνική Τέχνη, αν δεν θα έχη πιά τον Άγιο Δημήτριο της Θεσσαλονίκης, θα έχη τουλάχιστο τον «Άγιο Δημήτριο» του κ. Ροδοκανάκη. Και το ποίημα, ξέρετε, το έργο της Τέχνης του Λόγου, δεν κινδυνεύει να χαθί ποτέ από πυρκαϊά, όπως μία εκκλησία, μία ζωγραφία, ένα άγαλμα, τα έργα γενικά της Βίκαστικής Τέχνης, που τόσο κίνδυνοι τάπειλούν, όσο καλά κι' αν είναι φυλαγμένα. Άλήθεια! τί μάς δείχνει σήμερα τή μεγαλοφυία του Ίκτινού, του Φειδία, του Πραξιτέλη; λίγα έρείπια. Τί μάς δείχνει σήμερα την τέχνη του Άπελλή και του Παρράσιου; λίγα αντίγραφα φανταστικά και κάποιες περιγραφές. Έχουμε όμως άτόφια, άκέραια, ταραστουργήματα του Ομήρου, του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Άριστοφάνη. Αυτά σώθηκαν, μολονότι πρωτοφάνηκαν σε καιρούς που δεν ήταν γνωστή ή τυπογραφία. Άλλά τώρα, μετά την έφεύρεσι του Γουτεμβέργιου, κανένα φιλολογικό μνημείο δεν μπορεί να χαθί.

Έννοείται, ότι για να κάμω τέτοιες σκέψεις, πρέπει να εθαύμασα πάρα πολύ τον «Άγιο Δημήτριο» του κ. Ροδοκανάκη, Ω, ναί, αυτό τόμολογώ. Μου φάνηκε ένα θαυμάσιο δραματικό ποίημα, που αναπαριστάνει όχι μόνο τή ζωή και το μαρτύριο του Αγίου Δημητρίου, αλλά και όλόκληρη την εποχή του, — την εποχή έκείνη της πάλης μεταξύ του νεογέννητου Χριστιανισμού και της Ειδωλολατρίας που ξεψυχούσε, την εποχή των άγρίων διωγμών του αυτοκράτορος Διοκλητιανού. Ο Άγιος Δημήτριος, ένας ωραίος νέος, δυνατός και πλούσιος, τοπάρχης προητέρα του Ίλλυρικού, — όχι όμως και πολεμιστής κ α β α λ λ ή ρ η ς, όπως τον θέλει ή Χριστιανική παράδοσις, — φίλος του Καίσαρος Γαλερίου, θανατώνεται μαρτυρικά στη Θεσσαλονίκη, επειδή, πιστός στη νέα του θρησκεία, φωτισμένος από τή διδασκαλία του Χριστού, δεν έννοει να προσφέρει με σεβασμό μία θυσία στον Ήραιοτο. Στο τέλος, όταν έρχεται πιά στον τόπο του μαρτυρίου και ή γρηά μητέρα του, για να τον ίκετεύσση να ενδρώη, είναι μια μεγάλη δραματική σκηνή, πολύ μεγάλη, μεγαλήτερη από κάθε άλλη, που έγραφέτηκε από νεώτερο Έλληνα δραματικό...

Γενικά, μου φαίνεται ότι ύστερ' από την «Φύστα» του Βερναρδάκη, δεν έφάνηκε έλληνικό ιστοριοθησκευτικό δράμα με περισσότερη σημασία κι' έπιβολή. Κι' ο «Άγιος Δημήτριος» είναι τόσο μελετημένο, άλλ' άκόμη πιο εμπνευσμένο, πιο ποιητικό και φυσικά πιο μοντέρνο έργο από την «Φύστα». Είμαι βέβαιος, ότι θα κάμη μεγάλη έντύπωση μεθούριο που θα παρασταθί. Γι' αυτό αισθάνομαι κάποια παρηγορία που έχασαμε την παληά εκκλησία. Όστε είναι υπερβολική ή ιδέα μου, αφού ο Κάρλαυλ λέη, ότι περισσότερο άξίζει για την Άγγλία μία τραγωδία του Σαίξπηρ από την άποικία των Ίνδιών.

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΠΗΛΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑ

— Δέ μου λές, νάχης καλό. Χτες σ' έγνωρίσα πηλό. Και ποιά Μοίρα σ' έχει ύψώσει, Μαγικά μεταμορφώσει;

— «Ασ' τή Μοίρα, πέτρα μου, άστη! Του Τεχνίτη μου του πλάστη Τάνεχτιμπα τά χέρια. Μ' έχουν πλάσει κόρη αιδέρια.

Χάρι παίρνει και το άγκάθι, Φτάνει έκείνος να το πλάθη. Κι' δ' τ' ή σμίλη του σμιλεύει Πάντα ζή και βασίλευει!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

'Αλλά ξαναγύρισε στην πραγματικότητα κ' εξακολούθησε:

— Είπε κάτω ένα μικρό γραφείο, που τάγαπώ πολύ. Αυτό δεν θα το πάρορς, και θα μού κάμης τή χάρι να το προσέξω. μὴν πάθῃ τίποτα... Θα σου το δείξουν. Είπε το γραφειάκι πού ξ-γραφα, όταν ἤμουν καλά...

— "Όταν είσθε καλά; ρώτησε με συμπάθεια ὁ Πετράκης;" είσθε λοιπὸν ἄρρωστη;

— Ναι, πολύ, ἀποκρίθηκε κείνη μ' ένα στεναγμό. Οἱ γιατροὶ ἐσύστησαν νὰ εἶμαι πάντα στὸ ὄπαιθρο, στὸν καθαρὸ ἀέρα. Γι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς ἀγόρασε αὐτὴ τὴ θαλαμηγὸ. Ἦλθαμε ἀπὸ τὴ Βρετανίαν, ὅπου περάσαμε τὸ καλοκαίρι. Ἀπὸ κεῖ πήγαμε στὴν ἀκτὴ τῆς Χάβρης, μπήκαμε στὸ Σηκουάνα και

πειτα ὁ Πετράκης κατέθηκε με τοὺς ἄλλους στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐργασία του.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγε στὴ θαλαμηγὸ, και τὴν ἄλλη... Μία ἐβδομάδα σχεδὸν ἐβάσταξε τὸ κουβάλημα τῶν παληῶν και τῶν καινούργιων ἐπιπλων. Ἄλλα ποτὲ ἡ Βιολέττα δὲν τὸν ἄφινε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λίγα λόγια. Εἶχε αἰσθανθῆ ἑσθρικά μιά μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ καλὸ και δυστυχισμένο ἀγόρι.

Στὸν πατέρα της μιλοῦσε γι' αὐτὸ μ' ἐνθουσιασμό.

— Δὲν ξέρετε, μπαμπᾶ, τοῦ ἔλεγε, τί καλὸ και καλοαναθρεμμένο παιδί που εἶνε! Μοῦ λέει ἕνα σωρὸ πρᾶγματα πού μ' ἐνδιαφέρουν πολύ. Ὅτι περιγράφει αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ βλέπει μπροστά σου ζαντανό. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ξεχνῶ τὴν ἀρρώστεια μου και πόνῶ λιγώτερο, όταν τὸν ἀκούω. Μπαμπᾶ, δὲν θὰ μείνουμε ἀκόμα στὸ Παρίσι ὀκτῶ μέρες;

τὸν ντύση. Τοῦ ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα κομψὸ κουστουμάκι ἐπὶ τῶχα μπλέ, καινούργια παπούτσια, ἕνα καπελλάκι, κέλιτσες, ὠραία ἐσώρρουχα. Κ' ἔτσι ντυμένος, μεταμορφωμένος, ὁ φίλὸς μᾶς κρατοῦσε τώρα συντροφιά τῆς Βιολέττας στὸ κατάστημα τῆς «Ἀριάδνης».

Ὁ κύριος και ἡ κυρία Λακρουᾶ συνήθιζαν νὰ τρών στὸ σαλονάκι πού ἦταν κάτω, στὸ κέντρο τοῦ μικροῦ βαποριοῦ. Ἀνέβαιναν ὁμοῦ στὸ κατάστημα ὅτι ἦταν γιὰ τὴ Βιολέττα κ' ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἐμοιράζετο με τὸν Πετράκη τῆς λιγουδιῆς της.

Περνοῦσαν ὠραία. Ὁ Πετράκης διηγείτο στὴν Βιολέττα ἱστορίες, ἐκινεῖσθε γι' αὐτὴν παιγνίδια και τῆς ἔκανε ἕνα σωρὸ πρᾶγματα, ἀνθρώπους, ἀνθη, ζῶα, σπιτάκια κλπ. ἀπὸ χαρτί. Εἶχε φαντασθῆ μιά ὀλάκκιση οἰκογένεια Παραδαρμένων, πού τὰ μέλη της, καιωμένα ἀπὸ καρτόνι, ἔβρασαν τάχα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία στὸ Παρίσι και εἶχαν τῆς πικρὰ ἀστείες και ἀφάνταστες περιπέτειες. Ἐπειτα τῆς παρίστανε ταυρομαχίες, κοροομαχίες, σκηνὲς ἀποκρηάτικες, χωρτοπολέμους, χινοπολέμους και ὅτι ἄλλο φαντασθῆτε.

Τὸ γέλιο τῆς Βιολέττας, πού εἶχε ν' ἀκουσθῆ πολὺν καιρὸ, ἀντηχοῦσε τώρα στὴ θαλαμηγὸ και οἱ γονεῖς της ἄλλαζαν χαρούμενες ματιές. Τοὺς ἐραίνετο, ὅτι ἡ ἀγαπημένη τους κέρη εἶχε σωθῆ τώρα πού ἐπανάρχετο ἡ παληὰ της εὐθυμία και ζωηρότης.

Πέρασαν ἔτσι ὀκτῶ μέρες, ἡ γλυκύτερες βέβαια ἀπ' ὅσες εἶχεν ἰδῆ ὁ Πετράκης, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ Βιολέττα ἦταν εὐτυχισμένη κοντά του, ἀλλὰ συνεμερίζετο τὴ λύπη τοῦ φίλου της και τὸν παρηγοροῦσε. Ἡ μόνη της ἐπιθυμία ἦταν τώρα νὰ βρεθῆ ὁ κ. Μπερώ. Κάθε φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ κοντά τους τὸ παρισινὸ βαποράκι, ὅτι παιγνίδι κ' ἂν ἐπαίξαν, τὸ ἄφιναν γιὰ νὰ τὸ κυττάξουν. Παρατηροῦσαν ἕνα-ἕνα τοὺς ἐπιβάτες του, ἔφαγναν με τὰ βλέμματα 'ς ὅλα του τὰ μέρη. Ὁ Πετράκης εἶχε περιγράψῃ στὴ Βιολέττα τὸν πατέρα του, και κάθε φορὰ πού ἔβλεπε κανένα ἐπιβάτη νὰ μοιάζῃ μ' αὐτὴ τὴ περιγραφή, ἡ μικρὴ ἐφώναζε:

— Νὰ τος, Πετράκη, νὰ τος!

Ἄλλὰ ὁ Πετράκης κουνοῦσε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά. Δὲν ἦταν ὁ πατέρας του! Πέρασαν τόσες ἡμέρες, χωρὶς νὰ φανῆ ὁ κ. Μπερώ. Καμμιά ἐνδειξὶς πιά, κανένα ἴχνος. Ἀπελπισία.

Ὁ Σεπτέμβριος ἐπλητίζε στὸ τέλος του. Ὁ καιρὸς ἐγάλασε. Τὰ σύννεφα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανὸ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΖΩΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΡΙΦΥΛΗΣ

Ἡ κυρία Ἐριφύλη εἶνε γιὰ ταξεῖδι. Μὲ μεγάλη της λύπη δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί της τὰγαπημένα της ζῶα: κ' ἄρᾳζει ὁμοῦ τὴν ὀφθαλμολογία τῆς Οὐρανία και τῆς πικρὰς θεομᾶς. — Οὐρανίτσα μου, τῆς λέγει, τὸν παπαγάλο μου και τὰ μάτια σου! τὴν Ψιφίνα μου και τὰ μάτια σου! τὰ καναρίνια μου και τὰ μάτια σου! — Ἐννοια σας, κυρία! ἀπαντᾷ ἡ Οὐρανία ὅθ' τὰ νοιάζουμαι και θὰ τὰ προσέχω.

Και ἡ κυρία Ἐριφύλη φεύγει, ἡσυχία κ' ἀνησυχία μαζί. Στὸ γυρισμό, ὁ παρθὸς της λόγος εἶνε γιὰ τὰγαπημένα της ζῶα. — Ἡ Ψιφίνα μου; ὁ Παπαγάλος μου; τὰ καναρίνια μου; — Ἀαμπρά, κυρία! Δὲν τὰ ξέχασα οὐτε μιά μέρα, οὔτε μιά ὥρα, οὔτε μιά στιγμή. Αἰώνως τὰ εἶχα στὸ τοῦ μου. Μόνον πού... — Τί μόνον πού;.. Λέγε γρήγορα και

τρομάζω!.. φωνάζει ἡ κυρία Ἐριφύλη με ἀνυπομονησία. — Νά, κυρία, μόνο τὴν Ψιφίνα ξέχασα μιά μέρα και... τὴν ἄφισα νησιωτικά. — Ὄχι τὴν καιμένη μου τὴ γατούλα! Και ψόφησε;.. — Ὄχι, κυρία. Εὐτυχῶς δὲν ἐψόφησε. Ἐφρασε ὁμοῦ τὸν Παπαγάλο και τὰ καναρίνια. — !!!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

(ΛΙΘΗΓΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὅταν ὁ Παυλάκης ἐξύπνησε τὸ πρωὶ και ἀκέρθηκε, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφίση τὸ ζεστὸ του κρεβατάκι, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκλαψε ὕστερα ὅταν τοῦ ἔκαναν τὸ μπάνιο του, κ' ἔκλαψε πάλι ὅταν τὸν ἐντυσαν. Ἐκλαψε ὅταν τοῦ χτένισαν τὰ μαλλιά του, και ὅταν ἤρθε ὅτι τὸ φαί του δὲν ἦταν ἔτοιμο. Ἐστερα ἔκλαψε γιὰ τὸ γάλα του ἦταν πολὺ ζεστὸ, κ' ἄργότερα γιὰ τὴν ἦταν πολὺ κρύο. Ἐκλαψε γιὰ τὴν ἦθελε νὰ πάῃ κάτω στὴ μητέρα του. Ἐκλαψε γιὰ τὸν ἄφισαν νὰ σκορπίσῃ ὅλα του τὰ παιγνίδια στὸ πάτωμα. Ἐκλαψε ὅταν τοῦ εἶπαν νὰ πάῃ περιπάτο, ἐνῶ ἄλλη φορὰ ἐκλαψε γιὰ τὸν ἔδρεχε κ' ἀναγκάζετο νὰ μείνῃ σπίτι.

Και ἔτσι ἐπῆγαινε ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲν ἠσώχαζε παρὰ μόνον ὅταν κοιμότανε' μὰ και τότε ἴσως ἐκλαψε στὸ ὄνειρό του. Μία μέρα, ἐπλητίζε με κλάμματα τὴ μητέρα του και τῆς εἶπε, ἐνῶ τὰ δάκρυά του ἔτρεχαν ποτάμι και ἡ φωνὴς του ἦταν ἀνυπόφορος: «Μαμὰ,... ἔνοφα... τὸ... τὸ... δακτυλάκι μου!.. Μὲ πονεῖ!.. με πονεῖ πολὺ!»

— «Γιὰ νὰ ἰδῶ, ποῖο δακτυλάκι σου πονεῖ;» τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

Ὁ Παυλάκης τότε ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ, κ' ἀφοῦ ἐξέτασε με προσοχὴ ὅλα του τὰ δάκτυλα και διάλεξε ἕνα, ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ. Ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ σωπάσῃ, ἐπῆρε ἕνα πανάκι και τοῦ ἔδωσε ἕνα ἄλλο δάκτυλο, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ πάρῃ χαμπάρι διόλου! Και ὅταν τοῦ τὸ ἔδειξε και τοῦ εἶπε ὅτι εἶνε ἄνόητος, ὁ Παυλάκης ἄρχισε πάλι τῆς

φωνές και τὰ κλάμματα ἀτελείωτα. Ἄλλη μιά φορὰ εἶχαν πᾶῃ ὅλοι μαζί στὸν Ζωολογικὸ Κήπο. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιὰ τὴν ἰοντάρια ἐμοῦγχιζαν, και γιὰ τὴν ἡ φῶκες τὸν ἐπιτσιλίσαν, και γιὰ τὸν ἄφιναν νὰ πάρῃ ἕνα μαϊμούδακι μαζί του. Ἐννοεῖται ὅτι ἀναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀμέσως.

Μία μέρα, ἡ θεῖα Νίτσα πῆγε νὰ τοὺς κἀνῃ ἐπίσκεψι. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ και ἀκατάδεχτη, ἦταν ὁμοῦ πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐφρασε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμάτο δῶρα γιὰ τὰ ἀνεψάκια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν με μεγάλη προθυμία νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ τ' ἀνοίξῃ.

— «Μαρίκα, ἔλα δῶ μαζί μου μιά στιγμή», εἶπε στὴν ἀδελφὴ τοῦ Παυλάκη, ὁ ὅποιος, ἐννοεῖται, ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιὰ τὸν ἐφώναζε κ' αὐτὸν νὰ πάῃ μαζί της.

Σὲ λίγο ἡ Μαρίκα γύρισε βαστώντας με προσοχὴ στὰ χέρια της μιά μεγάλη λεκάνη. Ὁ Παυλάκης μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ νὰ δῆ τί ἔχει μέσα. — «Ἡ θεῖτσα τὴν ἔφερε γιὰ σένα, Παυλάκη, και εἶπε ὅτι μόλις κλάψης τόσο, ὅστε νὰ τὴν γεμίσης με δάκρυα, θὰ σου δώσῃ ἕνα χρυσόφαρο γιὰ νὰ κολυμπᾷ μέσα.»

Ἡ Μαρίκα γελοῦσε, ἀλλὰ ὁ Παυλάκης ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ και νὰ φωνάζῃ: «Θέλω ἕνα χρυσόφαρο!.. Θέλω ἕνα χρυσόφαρο!..»

— «Κλαίε, κλαίε, ὅσο μπορεῖς! Νὰ πού θὰ χρησιμεύσουν μιά φορὰ και τὰ δάκρυά σου!» τοῦ εἶπε ἡ Μαρίκα κ' ἀκκοῦμπησε τὴ λεκάνη ἀπάνω στὸ τρα-

πέζι, κοντὰ του, τάχα γιὰ νὰ τὴν γεμίση. Ὁ Παυλάκης ἔσκυψε ἀπὸ πάνω και ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα εἶδε δύο δάκρυα νὰ στάζουν ἀπὸ τὰ μάτια του μέσα τὴ λεκάνη. Και ἔφερε τί ἔκανε τότε; Ἄρχισε νὰ γελά!

Ἐστερα ἀπ' αὐτὸ, κάθε φορὰ πού ὁ Παυλάκης ἄρχιζε νὰ κλαίῃ, τοῦ ἔφερον μπροστά του τὴ λεκάνη. Γιὰ τὸ ὅταν σκεπτότανε τὸ χρυσόφαρο νὰ κολυμπᾷ μέσα τὰ δάκρυά του, τὸν ἔπιαναν τὰ γέλια, και δὲν μποροῦσε νὰ κλάψῃ.

Ἐστερα ἀπὸ ἕνα ὀλοκλήρο χρόνον, ἡ θεῖα Νίτσα ξαναπῆγε πάλι. Τώρα ἐφώναζε και τὰ δύο παιδιὰ στὴ κάμαρά της. — «Πού εἶνε ἡ λεκάνη;» ρώτησε.

Τὰ παιδιὰ κυττάχθησαν και ὕστερα ἡ Μαρίκα εἶπε:

— «Δὲν μᾶς χρειάστηκε, θεῖτσα, γιὰ τὸ Παυλάκη δὲν κλαίει πιά!»

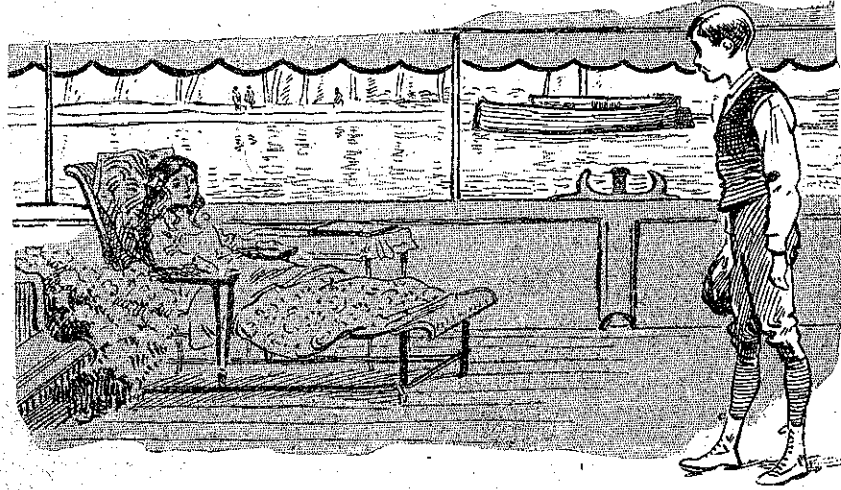
— «Ὅστε δὲν θέλεις τὸ χρυσόφαρο πιά, Παυλάκη;» τὸν ρώτησε.

Ὁ Παυλάκης χαμήλωσε τὰ μάτια του, και δὲν ἀπάντησε.

— «ὦ!.. ὦ!.. ὦ!..» ἔκαναν σὲ λίγο τὰ δύο παιδιὰ. Ἡ θεῖτσα εἶχε παρουσίαν ἑξαφανα μιά γυάλα με πέντε χρυσόφαρα πού κολυμποῦσαν μέσα κ' ἔτρεχαν δεξιά κ' ἀριστερά.

— «Πάρ' τὴ Παυλάκη!» τοῦ εἶπε, εἶνε δικὴ σου. Ἀν ὁμοῦ, καμμιά φορὰ νομίσης, ὅτι θὰ σοῦ ἦταν προτιμότερη ἡ ἄλλη λεκάνη, τότε μπορεῖς νὰ μού γυρίσης αὐτὴ τὴ γυάλα πίσω...»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

— Εἶσθε λοιπὸν ἄρρωστη;.. (Σελ. 304, στ. α'.)

φθάσαμε στὸ Παρίσι. Μὰ θὰ ξαναφύγωμε. Πρέπει νὰ πάω στὴ Μαδέρα, 'ς ἕνα νησί, πού τὸ κλίμα του, φαίνεται, εἶνε θαυμάσιο.

Ἐστερα, ἀφοῦ ἐδίστασε λίγες στιγμές, ἐπρόσθεσε:

— Μὰ σύ, τόσο μικρὸ παιδί, ἐργάζεσαι ἀπὸ τώρα;

Ἐσθαρεῦτηκε τότε ὁ Πετράκης και τῆς διηγῆθηκε τὴν ὀδύσειά του.

Ἦθελε προπάντων νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν ἦταν κανένα παιδί τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἀπὸ σπίτι, ἀπ' ὅπου ὁμοῦ τὸν εἶχαν πετάξῃ ἔξω, ὅπως ἕν ἀφτέρωτο πουλάκι ἀπ' τὴ φωλιά του.

Ἡ μικρὴ Βιολέττα Λακρουᾶ ἄκουσε ὅλη τὴ διήγησι με τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

— Ἄχ, ἔκαμε στὸ τέλος' πῶς ἠθέλα νὰ βρῆς γρήγορα τὸν πατέρα σου! Σοῦ τὸ εὐχομαι μ' ὅλη μου τὴ καρδιά! Μίλησαν ἔτσι λίγες στιγμές. Ἐ-

Κάμε μου τὴ χάρι νὰ ἐπιτρέψῃς στὸν Πετράκη νὰ ἔρχεται νὰ μιλοῦμε. Θὰ εὐχαριστηθῶ πάρα πολύ.

Ὁ κ. Λακρουᾶ ἐδίστασε λιγάκι. Ἦδως ἦταν δυνατό νὰ φῆνῃ με τὴν κόρη του ἕνα παιδί ἄγνωστο, πού ἐπιτέλους δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς ἀχθοφόρος; Ἐν τούτοις κάθε ἐπιθυμία, κάθε ἰδιότητα τῆς ἄρρωστης Βιολέττας ἦταν γιὰ τὸν πατέρα της ἱερή. Κι' ὑποχώρησε και 'ς αὐτὴν, ὅπως ὑποχωροῦσε σὲ ὅλες. Μόνον πού ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτὸ του νὰ προσέχῃ καλά και νὰ ἐπιβλέπῃ ἀπὸ κοντὰ τὸν μικρὸ ξένο, πού ἡ κόρη του ἐπέμενε νὰ κάμῃ φίλο και σύντροφο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Πετράκης, πού ποτὲ βέβαια δὲν ἐπερίμενε τόση εὐτυχία, προσεκλήθη ν' ἀναλάβῃ τὰ καινούργια του καθήκοντα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὰ ρούχα του ἦταν παληὰ, ἡ κυρία Λακρουᾶ ἀνέλαβε νὰ

ΣΕΛΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΜΤΩΝ

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XXIII

Άγρια γαλήνη είνε παντού... με το σκοτάδι μοιάζει...

XXIV

Μαύρη ή νυχτιά κι' ο ουρανός κι' εκείνος δίχως άστρο...

XXV

Βράχια πηδώντας, έφθασα σε πάνεμο άερογιάλι...

Ιδιότροπη

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Στό Φάληρο, στη καμπύλα που ήταν κολλητά με τη δική μας...

Άφου πήσαν το μπάνιο τους, η μαμά τους τα έντυσε...

Μόλις ή μικρούλα είδε τη μαμά της, από την πολλή χαρά ξεράσθηκε...

Η άλλη, χωρίς να διατάξη καθόλου, πέφτει και κείνη...

Άλλά ήταν πολύ το βάρος για την καϊμένη την μικρούλα...

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Έρημοκλήσι, στού βουνού την κορυφή κυττάζει προς τα κάτω...

Είς την κοιλάδα κάτω, του βοσκού χαρούμενη, γλυκεία λαλεί...

Μά ξεαφνα ή καμπάνες άρχινάν θλιμμένους ήχους...

Παίξει ο βοσκός στον κάμπο με χαρά χτυπών πάνω ή καμπάνες...

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Άγαπώ πολύ τα παιδιά. Έκεινο τό όποιον ήλθε να με ιδή...

Ο Χριστός μου, ή Παγαγία μου, τα άλλα ίχνογραφήματα...

Του εξήγησα μίαν μπουύκλαν από τα μαλλιά του...

Μιά μέρα μάλωσαν δυό φαλακροί, γιατί είδαν από μακρυνά...

Κόσμοκράτωρ

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

VII

Σ' ένα τρελλό ξεφάντωμα του φλογισμένου Λίβα...

Σάν ό Βοριάς την έδερανε και τη χτυπούσε ή Μπόρα...

VIII

Κρινάκια και τριαντάφυλλα, σ' άνθόγεμο άνθογιάλι...

μά, ούράνιο μουσοβόλημα γέμισε ή κάμαρά μου...

IX

Διαβάτης, πήρα του δρυμού τό κούφιο μοναπάτι...

Νικητής της Αδρας

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

ΕΞΟΧΙΚΗ ΖΩΗ

Ευτυχισμένοι εκείνος που μακρυν από άλλες άσχολίες...

Με τό πρότυπον τουτο ψηφοδέλτιον παρέβλεπα...

Ποιός λοιπόν δεν λημοναί, μέσα σε τέτοιους τέρψεις...

Κοσμοκράτωρ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΑΛΑΚΡΟΙ

Μιά μέρα μάλωσαν δυό φαλακροί, γιατί είδαν από μακρυνά...

Κατά τον Florian

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ δύο μικρών λούστρων. Τί καλά άν είχαν οι κύριοι...

Στέφης του Αελέ, άμα είδε την Κριτική του 30 φύλλου...

Τί είδους φρούτο είνε αυτό τό Τραγοΐδι...

Έστάλη από τό Τραγοΐδι της Λευτεριάς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1916

Όίλοι, σχετικώς προς τα προηγούμενα δημοψηφίσματα...

Α.-ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΕΠΑΙΝΟΣ

Κατά τάνωτέρω αποτελέσματα...

Πρότυπον Ψηφοδέλτιον

1.-Έλληνικόν Ίδεώδες, 494.

2.-Έθνική Αναγέννησις, 455.

3.-Στρατηλάτης των Έλλήνων, 452.

4.-Τραγοΐδι της Λευτεριάς, 435.

5.-Άσθη της Δόξης, 414.

6.-Άσθη της Νίκης, 409.

7.-Πατρις, 391.

8.-Η Έλλάς θά ζήση, 203.

9.-Δαιρευτή Πατρις, 196.

10.-Κλέφτικο Βόλι, 188.

Με τό πρότυπον τουτο ψηφοδέλτιον παρέβλεπα...

Ός βλέπετε, ή Έλληνική Φιλοξενία επέτυχε...

Β.-ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Κατά τον Μιχαήλ Ε. Ράλλης

Έστάλη από τό Τραγοΐδι της Λευτεριάς

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Συγχαίρω τους βραβευθέντας...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

Έστάλη από τό Χαμόγελο του Πόνου

Table with 4 columns: AP, ΠΑ, ΜΥ, ΡΑ and 4 rows: MI, TE, ΚΛΕ, ΤΡΑ, TO, MI, ΣΕ, ΜΙΣ, ΡΙΣ, ΣΙ, A, O

β.) Γρίφος

Έστάλη από Άριστ. Σωτηρακοπούλου

γ.) Διά τους Γαλλομαθεΐς Fenêtre

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

δ.) Δίλωσις

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

ε.) Δίλωσις

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, δόδος Έδρηπίδου την 15ην Αυγούστου 1917.

ΚΑΙ του χρόνου, αγαπητά μου παιδιά...

Ό χ. Φαίδων έλαβε τό γραμμα σου...

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Διαγωνισμός

Διαγωνισμός για διδακτικά βιβλία...

Τό Ολλασσοποδλι του Στόλου...

Πρό έτών ό Έθνικός Έρωϊσμός...

Να και ή Χουσανγή που είχε να μου γράψη...

Ένεκρίθησαν, Τραγοΐδι της Λευτεριάς...

Όχι, Κόννε μουσορνε να ποίμε από τώρα...

Εύχαριστώ πολύ δια τό ξεπαδάμα...

Με μεγάλην μου χαράν μαθάνω τους άρραβώνας...

Μαρία Μελαγχροΐνη...

Ό χείρας σήμερα δεν μου επιτρέπει ναπαντήσω...

Όραιοις επιστολάς μου έστειλαν αυτην την έβδομάδα...

ΚΑΙ του χρόνου, αγαπητά μου παιδιά...

Ό χ. Φαίδων έλαβε τό γραμμα σου...

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

Έστάλη από του Νεαρού Έφορπιστού

των και τους ευχαριστώ όλους, για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής: «Οί τρεις φίλοι», «Από τα φαίδια», «Ανεκδοτόν του πολέμου» κτλ. «Αχρονία», «Η έφευρεσι; του κ. Πολυμάρχων», «Ο Μανόλης», «Μετά το λουτρό», «Καρδιά; αντιλαλήματα», «Μαλλιαρός Καθαρουσιάνος», «Ο Έθελοντις», «Σκληρήτης», «Πολύ άργά», «Παιδ. Πνεύματα και διάφορα δικ' του», «Εθδ. Διαγωνισμού».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγοδύται, άν δεν συνοδεύεται άπό το δικαίωμα του. Τα εγκρίνωμένα ή άναγοδύμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται άπό Α άνήκουν εις άγόρευα, και όσα άπό Κ, εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Ρόδον της Άνοιξως, κ. (ΜΣ). Άναγεώσεις ψευδωνύμων: Σύμβολον της Ελευθερίας, κ. Τριετή Ναυτοπούλα, κ. Εμπροσθητής της Έπιταφίου, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: το Ματωμένο Λάβαρο (0) με Δευτεριά στους Σκλάβους, Σανθήν Πριγκιποπούλαν Σανθήν Γερμανοπούλαν—δ' Άθως (0) με Σανθήν Γερμανοπούλαν, Ατρόμητην Ναυτοπούλαν, Μουρίτ, Μαργιρίαν—η Μαργαρίτα του Άργου (0), με Παγκόσμιο Όνειρο, Άνσοθ του Άργου, Ιδιότροπην, Κύκνον—η Ολοσσία Άδρα (0) με Μανόν, Νικητήν της Άδριον—δ' Έλλην του Όλύμπου (0) με Αύτοκράτειραν του Βυζαντίου, Ιεγυροδι της Δευτεριάς—η Σανθή Μελαχροινούλα (0) με Σανθήν Γερμανοπούλαν, Ιδιότροπην, Δελέν—δ' Υμνος της Έλευθερίας (0) με Νικητήν της Άδριον, Βασιλειον τον Βουληγοροπόντον, Παγκόσμιο Όνειρο, Τροισέγγνην, Κύκνον, Μυγκέ, Ρέμβην—δ' Κομικός Άριστοφάνης (0) με Τιάχορον, Ζινέταν—το Κίστρο του Όδυσσεώς (0) με Παγκόσμιο Όνειρο, Όρωα της Γραβιάς, Δοξασμένο Εικοσιένα, Γερμανόπαιδα, «Ε».

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Κωνστ. Καλ. (χαίρω πολύ, αλλά κινεί άπ' αυτά τα ψευδώνυμα δεν έμπορώ να σου έγκρινω, στείλε άλλα, μαζί με 1 δρ. διά την έγκρισιν) Δοξασμένο Ρήγον (έλαβα, ευχαριστώ, εις ποτον φύλλον έδιόχασες αυτήν την κοίτην και διά ποτον έργον; ό κ. Σ. δεν έχει ιδέα!) Μικρόν Σουλιώτην (καλή διασκέδασι!) Μέλιοντα Δόκιμον (καλήν έπιτυχίαν λοιπόν και στας εξετάσεις και στο έσπαθώμα!) Μικρόν Αμαζόνα (έχει καλώς;) Άθος του Άργου (ναί, στείλε όσας νομίζεις ότι εινε, δυνατόν να πηγαίνουσι;) Ναυτάκι του Βοσπόρου (βραβετον έστειλα φωτογραφία έλήφθη) Πλούσιον Φουκαράν (ναί, δέχομαι φύλλαδια έχω και παράγγειλε) Χρυσόφτερον Έλιπίδα (θα προκηρυχθή, αλλά τροποποιημένο) Φαιδρόν (δεν υπάρχει 1 μεταξύ του Χ και του Τ που το θρήνη; μήπως εινε καμιά μοναχούσα στο φύλλαδιό σου; στο Φαροκόκαλον πάντα ή μετ' λέξιν; άρχίζει άπό το μεσαίον της; άλλης; ή με βλέπης τους άστεροσκους παρά κάτω, εινε τυπογρ. λάθος;) Γλυκειά Πατρίδα (έλαβα, αλλά όί τόμοι της δραχμής εινε οί έξής: 5, 7, 18, 19, 20, 21 και 23, ό 8 έξηκταβή κατά λάθος, εις το 3δον φύλλον, αντί 18, μήπως 8;) Όρωα του Σουλίου (έλαβα, ευχαριστώ, εύχομαι έπιτυχίαν στο Σύλλογό σας) Μικρόν Αχαιόν (έστειλα ναί, άφού μορής; γράφω με μηχανή;) Αρ. Σ. και Π. Γ. Φ. (να πάς στείλατε;) Έλένην Η. Θ. (και οί τρέμνοι συνδρομηταί έχουν δικαίωμα ψευδωνύμου;) Ένδοξον Υδραν (στείλε, εινε πάντα καιρός;) Ματωμένο Λάβαρο (εις τ'

Άποτελέσματα, το καλήψευδώνυμο άντικατεστάθη με το νέον) Ουράνιον Δοξάρα (τα ψευδώνυμα αυτά εινε έλευθερα, προς το παρόν ναί, άνευ άναγκασματού;) Διαβόλον Κόρατο (υ' αυτά όλα τα πέρον από ένα περιοδικά πόσα παιδια νομίζεις ότι τα λαμβάνουν; κι άν βρεθί κανένα να στείλη τη μετάφρασι ως έργον του, δεν ήλ το ίδιο άμέσως;) Ένετικόν Δόντα (περιστικ' έστειλα.) Ρόδον της Άνοιξως, Σανθήν Μελαχροινούλαν κτλ. Ναπολιόντα Α', Υπερήφανο Έλληρόπουλο, Βασιλέα των Δασών, Π. Γ. Ρόθ, Ακινή, Χαρ. Διαμαντ., Αύτοκράτειραν του Βυζαντίου, Θυρίμβρον του Δικαίου (έλαβα, ευχαριστώ). Κάστρο του Όδυσσεώς, Άγυάθι, Γ. Ι. Σκ., Ναυτάκι του Αιγαίου, Κων. Α. Έλευθ. Κομμικόν Άριστοφάνην, Μιομπίοντα, Έλληρικόν Χόμα, Δοξασμένο Έλληρόπουλο, Ηρωίδα Έλληροπούλαν, Έλληνα του Όλύμπου, Δοξια της Σπάτης (έστειλα). Είς όσας έπιστολάς; έλαβα μετά την 14ην Αυγούστου, άπαπάντησω εις το προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 167ου Διαγωνισμού Δύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 12ης Νοεμβρίου

- 494. Δεξιόγριφος Πάρων ενν άριθμό. Σ' ένα μέρος του βιβλίου Τεχνικά τον προσκαλλώ. Και λουλούδι που ειναι τίς; Σχηματίζω στο λεπτό. Έστάλη υπό Σπυρ. Π. Νικολαΐδου
495. Συλλαβογρίφος Φλόγος μουσικής το ένα, Αρμητικό το άλλο. Και τα δύο τους ένωμένα Κάνουν ίερό, μεγάλο. Έστάλη υπό του Νικητού της Άδριον
496. Μεταγραμματισμός Διάσημον Ρωμάιον Άνεγραμμάτισχ Κι' άπό τους Δώδεκα ένα Σού έσχημάτισχ. Έστάλη υπό της Μεσσηνιακής Άντις
497. Πυραμίδς + Οί σταυροί γλυκοί, καρπόι. * + * = Πρώτοι. ** + * = Άγριον ζώον. *** + * = Υψηλόν. **** + * = Όκεανός. Έστάλη υπό του Κενταύρου
498. Έπιγραφή Σ Ν Η Ο Α Ι Ε Τ Σ Τ Υ Ο Μ Τ Ι Ι Ο Ζητείται ή άνάγνωσι; της Έπιγραφής; ταύτης. Έστάλη υπό του Άγνώστου
499-501. Άπροσδόκητα 1.—Τί διαφέρει ό ράπτης άπό τον κλέπτην; 2.—Διατί βρίζουν τους άγρούς; 3.—Διατί άγοράζουσι κρινόβρα ύποδηματα; Έστάλη υπό Στεφ. Ι. Μακρυμύζαλου
502. Διπλή Άκροστιχίς Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξων άποτελούν κατά σειράν λίμνην της Έλλάδος; τα δε τρίτα γράμματα μυστήριον: 1, Ζών δειλόν; 2, Θηβαίος στρατηγός; 3, Σχήμα γεωμετρικόν; 4, Υΐδ; του Άχιλλεύς; 5, Θεία. Έστάλη υπό Ιω. Α. Λαουτάρη
503. Έλλιπυσοφωρον εε-ηχ-α-ε-αι Έστάλη άπό τού Τραγουδι της Λευτεριάς
504. Γρίφος ΗΝ έπειτα; Έστάλη υπό Δημ. Ι. Ίωαννοπούλου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

IZ-109 Νεύτων, άν σ' έρω τι θα μου δώση;— Πτερά της Νίκης, πού μένει; Μικρός Σουλιώτης
IZ-110 Στην Δ' Ερώτησή μου (φυλ. 32) άπάντησες; έλαβα άπό τους: Τιάχορον, Α. Δελικώτσον, Νικητήν της Άδριον, Χρυσόφτερον Έλιπίδα, Αύτοκράτειραν του Βυζαντίου, Μικρόν Αχαιόν, Δευτεριά στους Σκλάβους, Έλικωνιάδα Παρθένον, Μαργαρίαν του Άργου, Νέαν Έλλάδα, Α. Δήμιον, Κομποκάταρα, και ενν χωρί; ύπογραφή. Βραβεύτηκε ή άπάντησι της Χρυσόφτερος Έλιπίδας. Παγκόσμιο Όνειρο
IZ-111 Νεύτων, νομίζω σε βρήκα. Άν θέλεις; έλα στην έξεδρα την Πέμπτη το βράδυ, 24 ηρ. να τ' άκούμε. Ατρόμητος Πολεμιστής
IZ-112 Πτερά της Νίκης, ό Μίμης κολυμπά καλό; Πτερά ή ό Γιαννάκης; Άλεξόπουλος; Πέμας, άν ξέρης. Νεύτων

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιανόητως φύλλαδιον έλήφθησαν άπό 9-14 Αυγούστου

- ΑΘΗΝΩΝ: Π. Ν. Καρούτσος, Μ. Α. Θεοτόκης, Α. Ι. Αντωνίου, Χ. Α. Βασιλειάδης, Μ. Σ. Ρήγος, Μαρία Ι. Θεοφωρακίου, Απ. Γ. Λουλουδάκης, Άντζελ Γεωργεβίτης, Σ. Α. Κογκόπουλος, Χρυσολαμής Άσθη, Ουράνιος Άσθη, Ιω. Μ. Κασσαπόνης, Χ. Α. Ζέρβας, Έπ. Κωνσταντινίδης, Ν. Α. Ντουφεβιάδης, Νικ. Γ. Κουτσούρης, Κ. Ρ. Αρίνης, Στ. Γ. Μπαμπάκος, Ι. Α. Άλεξόπουλος, Μ. Α. Λαμπαράκης, Τερέζα Μεντρινού, Κλ. Δεμίτζης, Μέλλων Προφύτουργός, Κούλα Α. Κομιάτη, Ίκατίτης, Ν. Ι. Σφακις, Άνδρ. Νόβας, Άγλατα Φ. Κρίστη, Άρ. Μανιάκης
ΑΡΓΙΝΙΟΥ: Ναυτοπάις, Π. Γ. Καπακός, Γ. Ι. Κυλάρας, Ν. Γ. Μουστακόπουλος, Γ. Ι. Καραντζός, Χρ. Παπακάνος, Γ. Α. Παπαδάκης, Αφ. Κασσάρας, Άπόστολος Διακλάσσης, Έβελπις Νέος, Β. Ι. Κυλάρας
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Άρ. Ι. Σατρακάνοπουλος
ΑΝΑΡΑΒΙΑΣ: Μ. Σινάνος
ΒΟΛΟΥ: Άντ. Γεωργουλός
ΒΡΑΧΝΕΥΚΩΝ: Έμμ. Μύλλερ, Μαρία Μεσηνήζη, Τεσφυχόση Ολιονομου, Νικολία Άγυροπούλου, Ρίττα Κάντζια, Άλξ. Έξηκταβελή, Χαρίκλεια Σακελλαρίου, Άφροδίτη Ζώρα, Τασία Οικονομου
ΒΡΕΣΘΑΙΝΩΝ: Μαρία Στάυριανοπούλου
ΚΑΠΑΝΑΡΙΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφας, Άρ. Α. Σακελλαρίου
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Έλλη Π. Σάπια, Κίμων Π. Σάπιας, Δημ. Ν. Βάης
ΑΙΜΙΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος, Θάνος Γ. Γυφτόδημος, Μίμης Γ. Γυφτόδημος, Γ. Α. Ζανιάκος, Π. Γ. Ζανιάκος
ΜΕΛΙΤΑΛΑ: Ν. Α. Κονταράτος
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης
ΠΑΤΡΩΝ: Ντίνοσ Β. Άντωνόπουλος, Α. Π. Καραντζός, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη, Νέλλη Ι. Σοφιανοπούλου, Κασταλία Παγαμιοπούλου
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Άθηνά Κ. Καλαποδοπούλου, Α. Κ. Παπαδόπουλος, Ιω. Π. Καραμής, Θεοδ. Έλ. Κυριακίδης
ΠΥΡΓΟΥ: Θεοδ. Κ. Σούδης, Π. Σ. Στανφόπουλος
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μ. Ε. Άβάτζος
ΣΑΒΒΑΝΩΝ: Παράσκ. Γρ. Καλλιμαροπούλου
ΣΠΑΡΤΗΣ: Άφ. Γ. Μαντόπουλος, Κ. Α. Ζαννόπουλος
ΣΥΡΟΥ: Νεαρός Έφοκλιστής, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Άλ. Α. Κοτοπούλης, ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ίερός Άγών, Τ. Θεοφωρακίτης, ΧΑΝΙΩΝ: Γ. Σπ. Σαυριδάκης, ΧΑΡΑΚΟΠΙΟΥ: Έλλην του Όλύμπου (δίδ) ΨΑΧΝΩΝ: Ι. Γ. Ρουσόδημος, Θάνος Γ. Ρουσόδημος
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Όλων των άνωτέρω τα όνόματα έτέθησαν εις την κληρωτρία και έκλήρωθησαν οί έξής τέσσαρες ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΑΡΙΝΗΣ εν Άθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΖΑΝΙΑΚΟΣ, εν Αίμω Κ. Α. ΖΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ εν Σπάρτη και ΔΗΜΟΣ Π. ΚΑΡΑΝΤΖΑΣ εν Πάτραις, οί όποιοι ενεγράφησαν διά τρεις μήνας άπό της Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συναρτάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παΐδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Όδός Εδριαιδου άρ. 38, παρά τού Βαρβάκειον, Έτος 39ον.—Αριθ. 39

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Μερος Δευτερον Κεφαλαιον Γ'. (Συνέχεια) Στις πέντε, το ταξίδι έγινε πολύ δύσκολο, γιατί ο ποταμός ήταν γεμάτος χόρτα και πέτρες. Η όχθη του υψώνοντο όλοένα και ήταν φανερό πως η κοίτη του ήταν τώρα σχαμμένη μέσα στα πρώτα ριζοβούνια του Φραγκλίνου. Η πηγές του λοιπόν δεν θάταν μακριά, άφού έτρεφετο από τα νερα του βουνού.

Άλλ' σε λίγο, ή πύργα άγγιξε τον χαλικώστρωτο πυθμένα του ποταμού, που εκεί δεν είχε πλάτος παρά εικοσιπέντε πάδια. Πυκνοί θόλοι άπό φυλλώματα τον έσκίαζαν άπό πάνω και άκούετο άρκετά καθχη ο κρότος ενός καταρράκτη, που μαρτυρούσε, ότι σε άπόστασι ένατο βημάτων μπροστά, θα ύπηρχε κάποιο φυσικόν ύδατοπράκτες. Πραγματικώς, ύστερ' άπό ένα τελευ-

ταίο γύρισμα του ποταμού, παρουσιάσθηκεν άνάμεσα στα δένδρα, ένας καταρράκτης. Η πύργα έκάθησε στην κοίτη και σε λίγο ήταν δεμένη άπό ένα κορμό, κοντά στην δεξιά όχθη. Η ώρα θάταν πεντέμισυ. Η τελευταίες άκτινες του ήλιου γλυστερούσαν άπό τα πυκνά φυλλώματα κ' έπεφταν λοξά στον καταρράκτη, που ή ύψη του σκόνη έπαιρνε όλα τα χρώματα της Ίριδος. Πέρα, ή κοίτη της Ευχαριστίας έξαφανίζετο μέσα στην λόχμες, όπου θα έτρεφετο άπό κάποια κρυμμένη πηγή. Τα διάφορα ρία, που έβγαίναν άπ' αυτή, έσχημάτιζαν παρακάτω εν άληθινό ποτάμι, άλλα εδώ δεν ήταν παρά ένα ρυάκι ρηχό. Στο μέρος αυτό, άληθινά θελκτικώτατο, οί άποικοι θηήκαν κ' άναφαν φωτα κάτω άπό μια συστάδα εύκαλύπτων, που στους κλάδους των μπορούσαν, άν παρουσιαζετο άνάη η να βρούν καταφύγιο για τη νύκτα.

Έπραχν άμέσως, γιατί πεινούσαν πολύ, κ' έτοιμάθησαν να κοιμηθούν, γιατί ήταν κουρασμένοι. Έπειδή όμως κάποια ύποπτα μουγγρητα είχαν άκουσθή ατα το δειλινό, έφριξαν στη φωτα κ' άλλα ξύλα, ώστε να διατηρηθή όλη τη νύκτα και να προσφύλαξη, τους κοιμωμένους με της φλόγας της. Ο Πέγκροφ μάλιστα κ' ό Ναβ άάγρυπνούσαν με τη σειρά τους και δεν έπαυαν να τρέφουν την προστατευτική φωτιά. "Ισώς να μην έκαναν λάθος, όταν ένόμιζαν πως διακρίνουν σκιές ζώων, να τριγυρίζουν τον καταυλισμό, είτε κάτω, άνάμεσα στους θάμνους, είτε άπάνω, άνάμεσα στους κλώνους των δένδρων.

«Οί άποικοι έβλεπαν τη θλιβή άπορογαλιά...» (Σελ. 311, στ. ά.)